

Ancheta revistei „Teatrul“

Calitatea vieții, calitatea artei

I. D. SÎRBU:

*„...dramaturgia
— o fereastră
către marile
probleme ale lumii“*

Cu oetăţonească luciditate şi răspunde-re, citeşte foarte atent proiectul Pro-gramului-directivă de dezvoltare eco-nomico-socială, apărut în „Ştiinţa“ din 4 octombrie 1979. Trebuie să-mi recunosc in-cultura în materie de economie şi statistică. Nu sînt un om al cifrelor, viaţa şi profes-iunile ce le-am practicat mi-au rezervat un sector „mai blind“ şi „mai comod“ al vieţii : ideile generale, morala şi estetica în societate şi, din cînd în cînd, ocazia literară ca, prin personajele mele (contemporane sau din istorie imprumutate), să încerc a deschide o fereastră către marile, arzătoare probleme ale lumii, ale României noastre de azi. Cum spun, nu mă pricep la cifre, totuşi, de astă dată, îmi dau seama că logica (dialectica-ne-căsită) după care sînt structurate capitolele şi subcapitolele acestui document istoric, de

stat, constituie, de fapt, oşafodajul riguros al unui sistem de gîndire, de practică-filo-sofare, asupra prezentului şi viitorului ţării în care trăiesc, şi pe care o iubesc cu toată fiinţa mea. Aici sînt expuse, în severul lim-baj al planificării şi previziunii ştiinţifice, acele politico (morale şi filosofice) premise, în consecinţa cărora partidul ne arată, ca pe o hartă tactică şi strategică, nu. numai ce avem de făcut, în ce timp şi cu ce resurse, dar şi scopul pe care îl urmărim, golful de pace, independenţă şi colaborare către care navighează corabia socialismului nostru.

Sînt, mai ales, cucerit de această nouă formulare (de destin) în cadrul proiectului de program : „calitatea vieţii“. Iată că acu-mulările cantitative ale cifrelor, rigidele (dar conştiente) planificări cincinale, de astă dată, filosofice vorbind, trec din domeniul materiei în sfera vieţii înseşi, depăşesc baza pentru a defini, în suprastructură, finalitatea funciară a revoluţiei, a progresului urmărit de această revoluţie. Calitatea e o categorie spirituală, şi, în momentul în care o folosim materialist, alături de sacra noţiune de „via-ţă“, ea ne dă ocazia să privim cu totul alt-fel toate investiţiile, întregul plan de dez-voltare multilaterală a ţării noastre.

Pentru că, după părerea tuturor elasicilor filosofiei, un salt calitativ este, prin excelen-ţă, un eveniment revoluţionar în destinul, în vocaţia, în menirea materiei. Mai ales a materiei, ca bază socială. Calitatea vieţii în-seamnă, dintr-o dată, că toate acele îndem-nuri şi metode pe care le folosim pentru a produce mai mult, mai ieftin, mai bine primesc acol „coronat opus“, care reprezintă un răspuns categoric la întrebarea privind idealul social spre care tindem, pentru care muncim, pentru care am făcut şi vom face încă atîtea jertfe.

Un tânăr student din Cluj-Napoca, avind în mână același număr din ziarul „Scinteia” (emisiunea TV din 4 octombrie, „Ora tinerețului”, reporter, inteligentul Pop Simion), cu bărbăție și splendidă precizie, declară : „Doresc să simt că e nevoie de mine : că e nevoie de inteligență, cinstea, priceperea mea ; doresc să fiu util la cel mai înalt nivel al meu !” Perfectă precizare, iată, îmi zice, calitatea vieții în plin marș. În fond, acum, cu criza mondială de materii prime, cred că a sosit momentul să recunoaștem deschis că materia primă care nu se poate epuiza (decît în condițiile în care viața de toate zilele e lipsită de CALITATE), care, cu cît e mai solicitată, cu atît produce mai mult, și care, singură ea, poate să găsească înlocuitori ai celorlalte materii, este *inteligența*. Inteligența scrutătoare, competentă, lucid-conștientă : *inteligența creatoare*, cu alto cuvinte. Cred că nu greșesc afirmind că toate apelurile spre o nouă calitate (în muncă și creație) presupun asocierea, din ce în ce mai „calitativă”, a factorului pe care, în termeni generali, îl numim inteligență. Această prețioasă diferență specifică (însumînd sănătate, luciditate, bun-simț, răspundere axiologică etc.), alăturată cotidian celor două idealuri — unite în conținutul lor practic, revoluționar — *Etica* și *Echitatea*, ar realiza, credem, dimensiunile exacte ale omului-cetățean de care are neapărată nevoie orice proiect-program politic de viitor. Să nu fim greșit înțeleși : *inteligența*, ca materie primă a calității vieții, nu e absolut necesar legată de o diplomă superioară : am cunoscut țărani și muncitori cărora le scăpăra și mintea și mîna, și am cunoscut, de asemenea, licențiați ale căror minte și orizont erau asemenea unor bălți în care doar broaștele mai luau cuvîntul.

Valori-mijloc, valori-scop : sîntem în fază în care și risul (vai, risul de calitate, risul nostru cel de toate zilele) și empatia dramatică (lacrime nobile) pot să pretindă, în numele acestei noi calități a vieții, o mai largă deschidere de orizont ; o mai masivă investiție în sectorul critic (satiră constructivă) și în cel autoerotic (necruțătoarea spunere a lucrurilor pe nume) ; din momentul în care, după 35 de ani de muncă și jertfe, se pronunță cuvîntul CALITATE (și la ce nivel se pronunță !), înțelegîndu-se prin ea superioritatea nu numai a produselor noastre, ci a vieții, și nu a vieții unora, ci a vieții tuturor, a vieții în general și în particular, mie mi se pare că orice dramaturg român trebuie să devină optimist. Tristetea dogmatică e un spațiu spiritual și istoric total și definitiv depășit. Fiindcă o nouă calitate a vieții pretinde o nouă calitate a artei. Fiindcă Arta-artă a fost și este aproape sinonimă cu Calitatea-calitate, această nouă adjectivare a Vieții sociale, a climatului vieții spirituale.

PETRE CODREANU:

„...*Un repertoriu substanțial, spectacole impecabile...*”

Situînd în centrul preocupărilor întregii națiuni cucerirea unor parametri cît mai înalți în ce privește calitatea, partidul nostru acționează consecvent în spiritul principiilor sale științifice privind progresul necontenit al României socialiste. Ritmurile ridicate de dezvoltare a bazei tehnico-materiale a societății, prin care România se situează la loc de frunte pe arena mondială, impun ritmuri asemănătoare și în ce privește calitatea produsului muncii, indiferent de specificul acesteia. Este evident că o calitate sporită a vieții materiale impune o calitate pe măsură a vieții spirituale. Nu în mod mecanic, întrucît bunul trai nu generează, obligatoriu, bun-gust ; bunul trai, însă, devine premisă fundamentală, condiție esențială, pentru rafinarea pretențiilor pe tărîmul, atît de gingaș, al artelor. Bunul trai, obținut prin aplicarea tehnologiei celei mai moderne, prin sporirea, astfel, a productivității muncii, prin utilizarea gospodărească a resurselor de orice fel, descătușează energiile spirituale suplimentare (neconsumate în producția materială), canalizîndu-le înspre creația și receptarea operelor de știință, de cultură și artă. Pe de altă parte, o societate îmbelșugată poate repartiza surplusurile sale întru susținerea materială a culturii, știut fiind că și în acest domeniu investițiile sînt strict necesare. Am putea lărgi considerentele pentru care apare ca o necesitate obiectivă, ca o lege a acțiunii sociale, creșterea calității artei în condițiile creșterii calității vieții.

Pentru noi, cei ce muncim la Opera Română, important este, acum, să ne îndreptăm atenția către o înțelegere, dacă putem spune așa, calitativ superioară a locului și rosturilor acestei instituții în cultura românească actuală. Neîndoielnic, putem vorbi despre un loc major, pe care aceasta îl ocupă în frontul muzical-teatral. Neîndoielnic, s-au obținut realizări de toată lumea cunoscute, asupra că-

roa nu este cazul a insista. Pentru că, a lua în considerare dezideratele și necesitățile este mult mai profitabil pentru toată lumea.

Cînd spunem calitate, ne gîndim la acest parametru aplicat la repertoriu, la interpretarea acestuia și la organizarea internă și a relațiilor cu publicul. Rațiunea de a fi a unei instituții reprezentative, care se vrea și trebuie să fie un etalon al genului, este promovarea neabătută a repertoriului național. La Opera Română din București s-au prezentat premiere-eveniment, ale unor opere care jalonează evoluția creației contemporane originale. Cu toate eforturile, eșalonarea prezentării acestora și, mai cu seamă, stimularea apariției unor opere și balet care să fie oglinda sensibilă (evident, în cadrele genului) a preocupărilor fundamentale de actualitate din viața socială românească, ca și ritmul și calitatea, nu sînt mulțumitoare. Există printre noi prea multe semne de întrebare, prea multe reticente, ne lipsește uneori — ca să nu zic adesea — un spirit mai îndrăzneț (nu spun o atracție, o voluptate chiar, a riscului); de aici, acea tentă de „cumințenie” a unora dintre spectacolele noastre. Aceași nu întotdeauna binevenită „așezare” și în ce privește concepția de spectacol, prioritatea acordată aproape tiranic elementului de canto pur și simplu, puținătatea spectacolelor care să fie elocvente prin ele însele și nu prin prezența în distribuție a capetelor de afiș. Din această analiză, decurge și ceea ce ne propunem. Prima și cea mai importantă direcție de acțiune a noastră, a slujitorilor Operei, în cîincinalul viitor — cîincinalul calității — constă în concentrarea tuturor eforturilor pentru a produce o mutație fundamentală în felul de a vedea genul liric, raportat la determinările care produc continuu mutații în sensibilitatea și preferințele publicului. Păstrînd elementele neîndoielnice perene ale artei operei (eteroclită în fond și formă), trebuie descoperite cu mai multă cutezanță elementele noului, meditația asupra evoluției laturilor componente, a genurilor înrudite, putîndu-se dovedi deosebit de fertilă. Publicul trebuie convins că opera face parte dintre produsele spirituale indispensabile noii calități a culturii. Această acțiune asupra destinatarului și judecătorului muncii noastre nu se poate face nici prin discursuri, nici prin escistică, ci prin *fapte*. Fapte care să însemne un repertoriu substanțial, spectacole încheiate impecabil în armătura lor dramatică și muzicală, fapte care să însemne un rol mai activ în sublima piesă în care distribuția cuprinde întreaga suflare românească, angajată pe drumul cuceririi stării de rîvnit progres și civilizație.

KINCSES ELEMER:

„Dorința de a face un teatru bun, cît se poate de bun, trăiește în noi toți”

Știm cu toții: arta a fost, este și va rămîne mereu un mijloc de transformare a conștiinței umane. Artă, și mai ales teatrul, are menirea de a arăta o oglindă, o oglindă a adevărului societății și a oamenilor. Teatrul, adevăratul teatru, urmărește totdeauna pulsul oamenilor, al oamenilor pentru care este făcută această artă și al oamenilor care fac, trăiesc această artă.

Următorii ani, următorul cîincinal va fi — trebuie să fie — cîincinalul calității.

A ajunge la o calitate nouă și în teatru: iată un țel pe cît de înălțător, pe atît de greu de atins. Și, totuși: această dorință de a face un teatru bun, cît se poate de bun, trăiește în noi toți.

Teatrul ideal, spectacolul ideal există numai în vis. Dar există în noi un vis: a face un spectacol ideal, un teatru ideal. Pare a fi un paradox, dar nu este.

A ajunge la o treaptă superioară în artă, în teatru, nu este un lucru ușor. Știînd faptul că în fiecare societate culmile artei au luat-o înaintea dezvoltării societății înseși, această calitate nouă ne va cere un efort. Un efort crîncen și superb. Cum crîncenă și superbă e arta acestor „zburători” minunați: actorii.

Ce ne dorim, pentru a ajunge la o calitate nouă? Ce ne dorim, pentru a face un teatru cît se poate de bun?

În primul rînd, piese valoroase și secrete literari valoroși. Piese adevărate, cu oameni adevărați, cu eroi și antieroi adevărați. Nu ne dorim piese false, scrise peste noapte, efect al modei de a scrie piese, nu ne dorim piese cu eroi schematici, foarte pozitivi și foarte negativi.

Dorim ca noile piese să nu mintă spectatorul nici o secundă, cu nici un cuvînt.

În privința minunatelor piese deja scrise în lume, în marele univers al teatrului, ne dorim ochi limpezi și gânduri adânci, pentru a aduce la suprafață, din această mină de diamante, acel diamant care strălucește pentru ziua de azi.

Ne dorim actori. Actori adevărați, actori frați, actori cărora le place chinul repetițiilor, actori care nu se menajează nici în a cincea oră de repetiție. Actori care nu pot învăța, actori care ne dăruie nemărginit de mult din comoara lor: talentul. Nu ne dorim actori plictisiți, actori cu mofturi, actori cu aere de vedete, actori leneși, frumoși, dar proști, actori care, în căutarea adevărului scenic, resping suferința.

De la actorii noștri cei mai buni, așteptăm, și mai departe, minuni.

Ne dorim și scenografi. Scenografi buni, înțelegători, inventivi, punctuali și plini de fantezie, visători și realiști; ne dorim scenografi cu cât mai multe probleme adevărate. Nu ne dorim scenografi care „ghicesc” un decor peste noapte, care lipsesc de lângă noi la repetițiile generale, care lasă ca actrițele să-și facă singure costumele.

Ne dorim sonorizatori și electricieni punctuali, culti, inventivi, iubitori și cunoscători ai artei, ai spectacolelor. Nu ne dorim colegi care, cu întârzierea unei manevre, ruinează într-o singură clipă munca a zeci de oameni.

Ce mai dorim?

Ne dorim ca toți oamenii din teatre: muncitorii, personalul de sală, pompierii, peruchierii, costumierele și toți ceilalți să simtă că fiecare spectacol este și al lor.

Și regizorii? Simplu. Regizorul să fie om al zilelor noastre, om politic, bun pedagog, cu nervi de oțel și răbdare nemărginită, plin de elan ca un tânăr atlet, chibzuit ca un bătrîn filozof, cunoscător de arte, de limbi, cinstit, curajos, modest și simplu, simplu, simplu... Să respingă minciuna sub toate formele ei, chiar sub forma cea mai rafinată: minciuna artistică.

Iată, pe scurt, câteva probleme. Dacă vom reuși să le rezolvăm, publicul, acest minunat public pe care-l avem, ne va iubi și mai mult, ne va iubi în toate timpurile.

A nu păstra demnitatea în fața acestui public nou: iată un țel care merită toate sacrificiile.

ALEXANDRU DINCĂ:

*„... ne manifestăm
într-o societate
a libertății
creației”*

În aceste momente de efervescentă politică prilejuită de Congresul al XII-lea al partidului, oamenii de artă — în unitate de țeluri, aspirații și răspunderi cu întregul popor — scrutază viitorul prin prisma experienței și a perspectivelor deschise de documentele pregătitoare ale acestui grandios forum al comuniștilor țării.

În adunarea de dare de seamă și alegeri din organizația de partid a teatrului nostru, în întrunirile cu caracter profesional, în activitatea diversă, în toate prilejurile, comuniștii, ca și toți membrii colectivului, fac dovada unei profunde însușiri a spiritului proiectelor de programe-direktivă, care fundamentează ridicarea pe noi trepte de progres a patriei, întărirea forței și unității partidului, succesul operei de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate și a comunismului în România. În aceste documente programatice, aflăm încorporată, cu deosebire, capacitatea creatoare de gândire, acțiune și previziune comunistă a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

În lupta înaltului elitelor al României contemporane, în conducerea sa înțeleaptă, în întreaga operă de propășire a artei și culturii din țara noastră, vedem girul propriilor noastre eforturi creatoare. Unindu-ne glasurile cu cele ale tuturor comuniștilor țării, în propunerea de realegere a tovarășului Nicolae Ceaușescu în funcția de secretar general al partidului, exprimăm, totodată, adeziunea noastră deplină la documentele supuse spre aprobare celui de-al XII-lea Congres al partidului.

Fiecare dintre acestea ni se adresează cu indicații, soluții și îndemnuri noi, răscolitoare, jalonând căile de redimensionare a în-

trezii noastre activității. Pentru slujitorii artei — realizatori ai unei politici culturale dinamice, permanent deschisă înnoirilor, tinzând spre progres spiritual nelimitat — sarcina de a promova o gândire mai îndrăznească, revoluționară, pe toate țărmurile de activitate, este nu numai mobilizatoare, dar prefigurează răspunderi noi. Programul-directivă de creștere a nivelului de trai în perioada 1981—1985 și de ridicare continuă a calității vieții pune accentul pe trei laturi fundamentale: repertoriu major, activitate cu caracter revoluționar și ținută artistică. Atributul fundamental al calității devine, tot mai mult, țel și condiție de viabilitate a manifestărilor spirituale puse în slujba omului. Înțelegem, așadar, că în teatrul nostru — intrat în cea de-a 130-a stagiune — nu-și mai pot afla justificare impasurile, experiențele sterile, rutina. Comandamentul calității, aspirația spre desăvârșire devin condiție de muncă și existență, însăși rațiunea de a fi a instituției.

În ultimii ani, Naționalul craiovean a pus un accent precumpănitor pe repertoriul authton contemporan, oferind publicului un număr important de premiere absolute. Prin prisma noilor cerințe, putem aprecia că nu totdeauna am apelat la lucrări dramatice de ținută, în care să domine dramatismul aspirației revoluționare, oglinzirea veridică a efortului eroic de pe marile șantiere ale construcției socialiste. Multe dintre piesele românești contemporane jucate de noi au avut un conținut politico-educativ valoros, propunându-și să sădească în conștiința oamenilor — așa cum se subliniază și în Programul-directivă — spiritul militant împotriva „tendinței celor care încearcă să subordoneze interesele generale ale societății, interesele particulare, înguste, să dea societății cit mai puțin și să pretindă de la ea cit mai mult”. Uneori, însă, în aceste piese, dezbaterea de idei a folosit realitatea doar ca fundal, și nu ca personaj central.

Cu prilejul dezbaterii documentelor pregătitoare ale Congresului în organizația de partid a teatrului, s-au făcut observații și s-au propus soluții pentru elaborarea repertoriului. S-au preconizat, între altele, o mai strinsă legătură cu autorii dramatici de notorietate, lansarea unor „comenzi ferme”, cu scopul de a explora mai stăruitor universul de preocupări și eforturile constructive ale oamenilor din zona Olteniei, în existența cărora au loc prefaceri extraordinare.

Organizarea unor întâlniri ale spectatorilor craioveni cu unii dintre cei mai prestigioși autori dramatici ai țării, în cadrul ciclului de conferințe-dezbateri „Reliefuri în dramaturgia românească contemporană”, va mijloci,

de asemenea, un dialog direct și rodnic, pus în slujba aceluiași deziderat al adâncirii legăturilor teatrului cu viața.

Concomitent cu aceste preocupări de viitor pentru promovarea creațiilor noi cu caracter revoluționar, simțem chemați să asigurăm punerea în valoare a bogatului nostru patrimoniu clasic. Am asigurat și puțină acum permanența pe afiș a pieselor din această categorie, prin intermediul a două manifestări de ținută și pondere, pe care teatrul nostru le găzduiește periodic: „Festivalul teatrului istoric” și „Zilele I. L. Caragiale”. Cele două inițiative au propulsat idei și valori durabile pentru întreaga noastră mișcare teatrală; nu putem să nu observăm, totuși, o anumită unilateralitate a repertoriului clasic. Ne propunem abolirea mai susținută a operelor perene din repertoriul clasic românesc, precum și un efort de explorare în direcția restituirilor dramatice.

Am denarat în aceste zile și pe drumul participării la cea de-a III-a ediție a Festivalului național „Cântarea României”. După experiența primelor două ediții, forțele actricești au fost repartizate pentru a răspunde unor solicitări sporite pe linia sprijinirii mișcării artistice de amatori. Noul Studio „T. 94” va fi, în acest sens, un laborator al căutărilor și experimentelor pasionante, cu participarea actorilor profesioniști și a celor mai reprezentative talente din rîndul amatorilor. Nu numai că a sporit numărul unităților cărora le vom asigura „patronajul” nostru artistic (Întreprinderea „Electroputere”, Consiliul intercooperatist Bîrca, Casa de cultură din Calafat, Studioul de poezie și teatru al tineretului din Craiova, teatrele populare din Rîmniciu Vilcea, Drobeta-Turnu Severin și Slatina), dar au fost diversificate modalitățile acestei cooperări. Ne propunem, de asemenea, microstagioni permanente în mai multe localități din județ și din județele limitrofe, ca și o serie de acțiuni de metodică, pentru a face din scena noastră o veritabilă școală de teatru.

Contribuția noastră la ridicarea continuă a calității vieții se va concretiza, firește, în primul rînd în actul de creație artistică — în perfecționarea mijloacelor de expresie artistică, a limbajului, a ținutei, sporindu-se forța de comunicare a scenei cu marele public.

Vîrsta și prestigiul teatrului nostru, noblețea edificiului arhitectonic în care viețuim, forța colectivului artistic cheamă la realizări scenice exemplare, capabile să demonstreze că existăm și ne manifestăm într-o societate a libertății creației.

CORNEL REVENT:

*„Un teatru apropiat
de fãuritorii
bunurilor materiale
și spirituale“*

La Ploiești, ca și în întreaga mișcare teatrală românească, perspectiva însuflețitoare a noii etape de prosperitate și civilizație pe care o va inaugura Congresul al XII-lea al partidului generează firești și îndreptățite sentimente de satisfacție.

Am participat cu pasiune și cu un interes deosebit la marea dezbatere democratică a proiectului de Directive, a proiectelor celorlalte programe-directivă, care a precedat cel de al XII-lea Congres. Ne-am asumat cu responsabilitate comunistă sarcinile nobile care revin activității politico-educative pentru dezvoltarea conștiinței socialiste a comuniștilor și a celorlalți oameni ai muncii — între care, deosebit de importantă am considerat a fi aceea de a sădi în conștiința tuturor oamenilor convingerea că munca reprezintă unica sursă a sporirii avuției naționale, a înfloririi patriei, a prosperității poporului, a bunăstării și fericirii personale, condiția hotărâtoare a afirmării plene a personalității umane — și, în acest sens, am examinat sarcinile concrete, stabilind măsurile necesare ridicării calitative a întregii activități a Teatrului Municipal din Ploiești.

În perioada care a trecut de la Congresul al XI-lea al partidului, teatrul s-a impus, la Ploiești, ca o unitate importantă de creatori, cu contribuții notabile la desfășurarea cu succes a vieții cultural-artistice-educative din județul Prahova.

Bogatele tradiții muncitorești și revoluționare prahovene, dinamica prefacerilor contemporane ale unuia dintre cele mai importante centre industriale au impus teatrului un puternic conținut politic, direct, viguros și mobilizator, capabil să-i sporească aportul la realizarea importantelor sarcini de producție, la creșterea eficienței economice, prin lărgirea orizontului spiritual, prin creșterea tonusului vital și a indicelui de entuziasm conștient al oamenilor muncii. În acest context, în primul rând repertoriul a trebuit să

fie mai ferm angajat în problematica actualității socialiste românești, dramaturgia românească ocupînd un loc prioritar, preponderent, corespunzător importanței sale; a crescut calitatea artistică a spectacolelor; s-au îmbunătățit, extins și diversificat mijloacele de difuzare a spectacolelor și de dialog cu masele de spectatori, menite să aducă teatrul mai aproape de fãuritorii de bunuri materiale și spirituale.

În ediția a doua a Festivalului național „Cîntarea României“, teatrul a prezentat 22 de premiere — dintre care, 18 cu lucrări românești, 13 cu tematică contemporană, 8 în premieră absolută — în fața a peste 500.000 de spectatori; i s-au acordat opt premii de creație — dintre care, trei importante premii în etapa republicană; a prezentat peste 200 de spectacole direct în întreprinderi, C.A.P., cluburi, unități militare, tabere de pionieri și grădinițe; a organizat și a susținut 36 de consfãturări cu publicul, pe diverse teme, a realizat sau a contribuit la realizarea, împreună cu formațiile de amatori, a peste 60 de spectacole festive, spectacole în aer liber, la monumente istorice etc., vizionate de peste 40.000 de spectatori; a acordat un important și eficient sprijin profesional și material formațiilor artistice de amatori din municipiu și din județ.

„Oamenii muncii au nevoie de o artă cu adevărat revoluționară, care să redea în mod veridic și obiectiv realitatea, care să fie pătrunsă de un puternic suflu mobilizator, militînd cu pasiune pentru perfecționarea societății și a omului“ — această cerință cu caracter programatic, formulată de către secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la Congresul educației politice și al culturii socialiste, ne-a stat cãlãuză și în conturarea preocupărilor de viitor ale dezvoltării teatrului nostru. Ne pregătim să lansăm un concurs de dramaturgie pe tema „Rolul educației prin muncă și pentru muncă în formarea omului nou al societății socialiste multilateral dezvoltate“. Teatrul va patrona activitatea cultural-educativă a Întreprinderii „1 Mai“ și a Rafinăriei 1-Ploiești, precum și a Consiliilor agroindustriale Bãicoi și Ciorani ș.a.

Se știe că, în general, legile progresului impun artei un neînterrupt proces de dezvoltare și perfecționare. Cu atît mai mult acum, cînd ne aflăm în pragul unei etape calitative noi a dezvoltării economico-sociale a țării, împreună cu ceilalți oameni de cultură și artă, și noi — slujitorii teatrului din Ploiești — sîntem hotărâți să răspundem prin fapte chemării adresate de tovarășul Nicolae Ceaușescu tuturor oamenilor muncii, de a lupta pentru realizarea unei noi calități în toate domeniile de activitate.